

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Ordet og Troen efter Christi egen Lærdom

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 297. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1857_1200-txt-shoot-idm411/facsimile.pdf (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

da feler vi Alle meer eller mindre Trang til at giøre det tydeligt for os selv og for hinanden, at Skonndt dette for Verdens-Klogskabten flinger ligesaa hemmelighedsfuldt og aeventyrligt, som hvad de vildeste og mørkeste Sværmere har fortalt os om deres Mand, som de sædvanlig ogsaa kalder Guds Helligaand, og har tit kaldt Christi Mand, saa er vor Tro og Befiendelse dog baade kiendelig og himmelsk forskiellig fra alt Andet, og har i sig selv den klareste Sammenhæng, og den jævne Fattelighed for alle virkelige Mennesker, som forudsætte sig skabte i den sande Guds Billede til Deelagtighed i hans evige Liv.

Denne Forudsætning af Menneskets virkelige Skabelse i Guds Billede til det evige Liv, den paastaar nu vist nok Verdens-Klogskabten, er en rimelig Indbildning, som kun er bygget paa første Mosebog, og maa saae eller falde med denne gamle Bog, hvis guddommelige Uafslutbarhed vi nok skal lade være at bevise; men herved glemmer Verden ganske to uimodsigelige Ting, og da først og fremmest, at dersom Mennesket ikke var skabt i Guds Billede, ligesaa virkelig som noget Barn kan bære sine Forældres Billede, da var det umuligt for Mennesket at have nogen sand og levende Førefilling om Gud eller hans Egenlæber, hvortil Mennesket kun er bekvemt, naar der er Noget i Mennesket af Alt hvad der er i Gud, og at naar nu Verden dumdriftig vilde srafiende Mennesket al Bekvæmhed til at kiende Gud, da vilde den see sig gjendrevet af den uimodsigelige Kiendsgiærning, at Mennesket ved Mands-Ordet i sin Mund ikke blot er kiendelig

skilt fra alt det Umælkende, men aandelig havet over hele den synlige og haandgribelige Verden til en usynlig, aandelig Verden, der i Munds-Ordet har sin egen Soel baade med Lys og Livs-Varme, saa at enten maatte Menneske-Ordet selv være Menneskets usynlige Skaber, eller, da dette var en klar Selv-Modsigelse, maa det usynlige Menneske-Ord være et eensartet, levende Billede af det skabende Guds Ord.

Er nu Mennesket virkelig en Skabning i Guds Billede, og følgelig et aandeligt Guds-Barn, avlet i Guds Billede, ligesom der sraaer strever, at Adam efter Faldet avlede en Søn i sit Billede, som i sit usynlige Ord til levende Udtryk for aandelige og hjertelige Ting bar sit Adelsbrev i Hjertet og paa Tungen, da følger det af Guds Uvidenhed og Sieghed, at han baade forudsaae Faldet og vidste Raad til Opriensningen, da han umuelig kunde lade sit Bærl ødelægges eller lade sit Barn gaae fortabt, og herved nyttter Gienløsningen i Tidens Ophav, saa de forudsætte i Tankens og Ordets Verden (somustigvis o; logisk) hinanden indbyrdes. Gienløsningen er vistnok en dyb Hemmelighed, men slet ikke dybere end Skabelsen i Guds Billede, og naar Mennesket kun, trods Syndesfaldet, beholdt den væsentlige Lighed med Gud, som ligger i Ordet, da var ikke blot en vedvarende guddommelig Åbenbaring for Mennesket mulig, men da kunde Guds eenbaarne Søn ogsaa blive et virkeligt Menneske, født af en Kvinde, uden derfor mindre at være Guds Søn, thi Guds-Ordet

